

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/6/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417200371
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2017:5417200371.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: Z. G., D.. XX.XX.XXXX, N. W. G. - N., U. XXXX/XX, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1727/49, IČO: 36858501, proti žalovanej: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Štúrova 2, IČO: 00166481, s oznámenou adresou na doručovanie: Okresná prokuratúra Dolný Kubín, Radlinského 1713/36, v spore o zaplatenie sumy 1.852,93 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.762,88 eura s 5,05 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 05.11.2015 až do jej zaplatenia, to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 19.01.2017, podanou na tunajší súd 06.02.2017, sa žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.852,93 eura s 5,05 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 05.11.2015 až do jej zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnil ju tým, že 24.01.2014 poverený príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Dolný Kubín (ďalej len „OO PZ DK“) uznesením pod ČVS: ORP-1141/OO-DK-2013 začal trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku ďalej len „TP“) za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) pre skutok uvedený vo výrokovej časti tohto uznesenia. Poverený príslušník OO PZ DK uznesením pod ČVS: ORP-1141/OO-DK-2013 z 31.03.2014 podľa § 206 ods. 1 TP vzniesol voči žalobcovi obvinenie (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ pre skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť tak, že dňa 27.12.2013 v presne nezistenom čase od 03.00 hod. do 04.00 hod. v Dolnom Kubíne v disko bare ORFEO na ul. Na Sihoti nachádzajúcom sa v priestoroch OD Kocka, fyzicky napadol tam prítomnú O. M., D.. XX.XX.XXXX, H. N. A. XX, ktorá stála pri zadnom boxe určenom na sedenie tým spôsobom, že ju 1-krát udrél sklenenou priesvitnou fľašou od nezisteného nápoja po hlavu, a to po jej pravej časti, čím jej spôsobil poškodenie zdravia - zlomeninu spodiny pravej čelovej kosti popísanú CT vyšetrením ako jemné prejasnenie v strope pravej očnice, suspektné pomliaždenie príľahlého mozgového tkaniva - bazálnej oblasti čelového laloka vpravo, krvnú podliatinu a emfyzém (nafúkaný vzduch) do mäkkých tkanív pravej očnice, krvnú podliatinu príľahlej čelovej kosti vpravo s opuchom kože, kde uvedeným zranením bola obmedzená v obvyklom spôsobe života v trvaní 28 dní. Dňa 04.04.2014 si žalobca s poukazom na § 34 ods. 1 tretia veta TP zvolil za obhajcu M.. L. Š., advokáta a konateľa Advokátskej kancelárie JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Radlinského 1727/49

(ďalej len „obhajca“), aby ho obhajoval v trestnej veci vedenej na OO PZ DK pod ČVS: ORP-1141/OO-DK-2013. Dňa 07.04.2014 podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, pretože podľa žalobcu v danej trestnej veci dovtedy vykonané dôkazy neumožňovali dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchal on a vyšetrovateľ vydal uznesenie o vznesení obvinenia v rozpore s ustanovením § 206 ods. 1 TP. Žalobcova sťažnosť bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Dolný Kubín pod č. k. Pv 53/14/5503-10 z 07.05.2014 zamietnutá ako nedôvodná. Poverený príslušník OO PZ DK po skončení skráteného vyšetrovania predložil Okresnej prokuratúre Dolný Kubín vyšetrovací spis s návrhom na zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) TP. Dňa 22.01.2015 prokurátorka Okresnej prokuratúry Dolný Kubín uznesením pod č. k. Pv 53/14/5503-27, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31.01.2015, podľa § 215 ods. 1 písm. b) TP zastavila trestne stíhanie žalobcu ako obvineného. Uznesenie odôvodnila tým, že aktuálny dôkazový stav neumožňuje prijať vo veci záver, že skutok mal spáchať žalobca a že skutok, pre ktorý je proti žalobcovi vedené trestné stíhanie, sa stal, neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ a ani iného trestného činu obsiahnutého v osobitnej časti TZ, keďže v prípravnom konaní nebolo preukázané, že by predmetné zranenia O. M. boli spôsobené zavineným konaním inej osoby.

V súvislosti s citovaným ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZzŠ“) poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.03.2011, ktorý konštatoval, že v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody. ZoZzŠ zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Zároveň súdna prax dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa analogicky postupuje ako pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj keď nedošlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, keďže rozhodnutie o zastavení trestného stíhania či vynesenie oslobodzujúceho má rovnaké účinky, z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu (viď aj Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/451/2012 z 28.04.2016). Preto rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby.

V dôsledku uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi vznikla škoda vo výške 1.852,93 eura tým, že orgány činné v trestnom konaní začali a viedli proti žalobcovi trestné stíhanie, ktoré bolo uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Dolný Kubín pod č. k. Pv 53/14/5503-27 z 22.01.2015 zastavené. Škoda žalobcu vo výške 1.852,93 eura pozostáva z odmeny obhajcu za poskytnuté právne služby v trestnom konaní vo výške 1.494,37 eura a z nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku znalcom O.. H. U. vo výške 358,56 eura, ktoré sú špecifikované v rozpise jednotlivých úkonov obhajoby. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z 20.08.2015 žiadal žalobca Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podľa § 15 ZoZzŠ o predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody. Listom z 29.10.2015, doručeným žalobcovi 04.11.2015, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila žalobcovi, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmieta ako nedôvodnú. Žalovaný doteraz pohľadávku žalobcu vo výške 1.852,93 eura neuhradil, čím sa dostal do omeškania so sumou 1.852,93 eura od 05.11.2015 do zaplatenia. Pri právnom odôvodnení žalobou uplatneného nároku poukázal na ust. § 34 ods. 1, § 553 ods. 1, § 2 ods. 5 prvá veta, § 10 ods. 1, § 230 ods. 1 TP, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 3, § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 5 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b), f), § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 ZoZzŠ, § 1 ods. 4 a § 12 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a predpisov (ďalej len „vyhláška“). Uplatnený úrok z omeškania odôvodnil poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „NV“).

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo 17.03.2017 k žalobe oznámil, že žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva a tento návrh žiadal zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal opodstatnenosť a právny nárok svojich tvrdení. Žalobca vychádza z objektívnej zodpovednosti štátu v zmysle ZoZzŠ.

Podľa žalovaného neskoršie rozhodnutie o zastavení trestného stíhania voči obvinenému v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, t. j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na fakt, že jeho trestné stíhanie bolo neskôr zastavené, nemá oporu v žiadnom z ustanovení ZoZzŠ. Tento zákon totiž vo svojich ustanoveniach takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Konštrukcia predkladaná žalobcom je teda v rozpore so samotným znením zákona, nakoľko z ust. § 6 ods. 1 ZoZzŠ je zrejmé, že tento zákon vymedzuje striktne a jednoznačne (nie exemplárne - zrejme správne exemplifikatívne pozn. súdu), aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd za žiadnych okolností nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 ZoZzŠ a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia, vylúčený (je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom). Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že ZoZzŠ stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia ZoZzŠ pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarca neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý predstavuje neprípustný zásah do výkonu právomocí orgánov činných v trestnom konaní. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Akékoľvek spájanie, resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to rozhodnutia o vznesení obvinenia (§ 206 TP) a rozhodnutia o zastavení trestného stíhania obvineného (§ 215 ods. 1 TP), v kontexte zákonných ustanovení ZoZzŠ je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Predpoklady pre vydanie týchto dvoch typov rozhodnutí upravuje TP ako základná procesná norma trestného práva, ktorá logicky a systematicky nadväzuje na ústavný rámec trestného konania. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 TP), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o tom, keď v priebehu vyšetrovania orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné konanie a pre ktorý bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, nevykazuje znaky trestného činu. Zdôraznil, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vyslovení viny obvineného, je len procesným vyjadrením zákonne odôvodneného predpokladu (vyššia miera pravdepodobnosti), že trestný čin spáchala konkrétna osoba. V tomto prípade možno jednoznačne ustáliť, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonné predpoklady, príslušným orgánom (prokurátor) nebolo konštatované žiadne porušenie zásad trestného konania (napr. prezumpcia nevinu). Naopak, pokiaľ by orgány činné v trestnom konaní ďalej nekonali, mohli by sa vystaviť zase žalobe na Ústavný súd SR zo strany poškodeného subjektu. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nemožno v civilnom (sporovom) konaní o náhradu škody posudzovať ako predbežnú otázku. Zákonou podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody z titulu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je zrušenie, resp. zmena rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to orgánom na to príslušným. V danej veci ale táto podmienka splnená nebola (zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia prokurátorom). Z citácie ust. § 6 ods. 1 ZoZzŠ vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, okrem iného, nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo tu ale nebolo. Doterajšiu judikatúru nemožno preto vykladať len mechanicky tak, že každé zastavenie trestného stíhania znamená aj nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Prijatie tohto názoru by potom znamenalo, že vydať také uznesenie (vznesenie obvinenia) je možné len v prípade „úplného dokázania viny“ konkrétnej osobe, t. j.

„prejudikovanie“ konečného právoplatného rozhodnutia o uznaní viny obvineného. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia bez ďalšieho nemožno považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (II ÚS 163/2013). Na každé z týchto rozhodnutí kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri vydaní meritórneho rozhodnutia, resp. pri rozhodovaní o prijatí ďalšieho opatrenia (podanie obžaloby, ev. podanie návrhu na schválenie dohody o vine a treste), musí byť dostatočne zrejmé, v súlade so zásadami trestného konania (§ 2 ods. 10, 12 TP), či skutok, ktorý sa stal, je možné naďalej kvalifikovať ako trestný čin spáchaný konkrétnou osobou. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. V prípade, že výsledky prípravného konania neposkytujú dostatočný predpoklad pre podanie obžaloby na obvineného na súd, ustanovenia TP umožňujú prokurátorovi aplikovať postup podľa § 215 ods. 1 TP, za súčasného dodržania ustanovenia § 172 ods. 2 TP (odôvodnenie uznesenia). Ide o výlučné oprávnenie prokurátora (§ 231 písm. e) TP v spojení s § 215 ods. 1, 4 TP). Hoci sú známe rozhodnutia NS SR, z ktorých niektoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok, resp. uznesenie o zastavení trestného stíhania voči obvinenému, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom ZoZzŠ, s takýmto záverom nie je možné súhlasiť, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočňovanú na základe a v medziach zákona je preto neprípustným zásahom do ich právomoci a je nepochopením systému trestného konania v právnom poriadku Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého rozhodnutia súdov Slovenskej republiky nemajú všeobecnú právnu záväznosť a žiadal, aby súd vzal vyššie uvedené do úvahy a nenasledoval bezvýhradne tieto rozhodnutia. Okrem toho, v protiklade s prezentovaným právnym názorom vyjadrením aj v podanej žalobe, poukázal na právny názor prezentovaný napríklad v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/36/2016, podľa ktorého je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 TP, teda keď je známy páchatel trestnej činnosti. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že osobe podozrivej je zabránené uplatňovať procesné práva obvineného. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ žalobcom uplatňovaného nároku.

4. V následnej replike žalobcu danej vyjadrením jeho zástupcu z 12.04.2017 žalobca zotrúvajúc na podanej žalobe, k názoru žalovaného, že neskoršie rozhodnutie o zastavení trestného stíhania voči obvinenému v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné v zmysle § 6 ods. 1 ZoZzŠ, keď nezákonným rozhodnutím podľa žalovaného je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, s ktorým sa žalobca nestotožnil, opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.03.2011 a aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 z 18.08.2010, ktoré pripojil, konštatujúcim, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zmysle § 6 ods. 1 veta prvá ZoZzŠ je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ § 18 ods. 1 ZoZzŠ umiestnený v jeho štvrtej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli i v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade ZoZzŠ ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym

úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Rovnaké právne závery prijali vo svojich rozhodnutiach Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 1 Cz 6/90 z 23.02.1990 (publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991) a Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 53/93 z 28.06.1993 (publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994) už v čase účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ktoré sú však napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné, preto na týchto právnych záveroch zotrvala súdna prax aj po prijatí ZoZzŠ, ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Z ustálenej rozhodovacej praxe súdov (napr. rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/150/2015 z 27.04.2016, rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 7C/29/2015 z 23.02.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/819/2014 z 21.04.2015, ktoré súčasne pripojil) vyplýva, že v prípade zastavenia trestného stíhania ide o špecificky prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa analogicky postupuje ako pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj keď nedošlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, keďže rozhodnutie o zastavení trestného stíhania či vynesenie oslobodzujúceho má rovnaké účinky, z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu. V § 18 ods. 1 ZoZzŠ je uvedené, že náhrada škody podľa tohto zákona v sebe zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia vo výške stanovenej osobitným predpisom), ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Aj z jeho znenia vyplýva, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Aj podľa žalovaného ZoZzŠ zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. K tvrdeniu žalovaného, že rozhodnutia súdov Slovenskej republiky nemajú všeobecnú záväznosť a jeho požiadavke, aby súd nenasledoval bezvýhradne rozhodnutia súdov, na ktoré žalobca poukazoval, uviedol, že v právnom štáte je potrebné, aby orgány verejnej moci pri rozhodovaní a aplikovaní práva dodržiavali princíp právnej istoty definovanej v čl. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a aj na ustanovenie § 220 ods. 3 CSP predpokladajúceho v prípade odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, že odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

5. Napokon v duplike žalovaného danej podaním z 05.05.2017, žalovaný zotrvalý na svojom dovtedajšom stanovisku zdôraznil, že výklad zákona prezentovaný žalobcom by znamenal prejudikovanie každého uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní ako nezákonného v prípade, že trestné stíhanie bude ukončené inak ako právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Tým by sa vytvoril takmer bezhraničný priestor na páchania rôznej trestnej činnosti. Ak by totiž potom aj orgán činný v trestnom konaní dospel k právnomu názoru, že skutok, ktorý sa zjavne stal (preukázaný čas, miesto, spôsob jeho vykonania a spôsobený následok) vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (ustanovenia TZ) a je dôvodné podozrenie, že ho spáchala tá-ktorá osoba (páchateľ - potencionálny obvinený), pričom by ignoroval tieto zistenia z dôvodu, že nemá „právnu istotu“ v právoplatné odsúdenie pre rôzne, hoci aj nepodložené pochybnosti, postupoval by v rozpore s ustanoveniami zákona, § 206 ods. 1 TP, podľa ktorého (veta prvá), ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia. K odkazu žalobcu na rozhodnutia NS Českej republiky a NS SR poukázal na to, že ide o rozhodnutia pred obdobia, kedy bol prijatý a nadobudol účinnosť ZoZzŠ a okrem toho, NS ČR nie je ústavným orgánom Slovenskej republiky. Zotrval na názore, že pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej

nesprávnym úradným rozhodnutím nie sú splnené všetky zákonné podmienky, a preto žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

6. Súd vo veci nariadil predbežné prejednanie sporu na deň 07.06.2017, na ktorom ani po vyslovení predbežného právneho názoru a pokusu súdu o zmierné vyriešenie predmetu, nedošlo k uzavretiu zmluvy. Zástupca žalobcu uviedol, že v súlade tak, ako to aj súd uviedol v predbežnom právnom posúdení, je žalujúca strana toho názoru, že základ nároku je preukázaný. Pokiaľ ide o výšku nároku, ak náhodou nedošlo v rozpise jednotlivých úkonov k preklepu pri úkonoch z 12.11.2014, tak potom súdom konštatovaná duplicita účtovania odmeny pri úkonoch z uvedeného dňa je dôvodná.

7. Po ukončení predbežného prejednanie sporu, na následne otvorenom pojednávaní sa zástupca žalobcu v celom rozsahu pridržiaval podanej žaloby v znení následného vyjadrenia, poukazujúc na to, že žalovaný nárok je podopretý ustálenou dlhodobou praxou a judikatúrou súdov. Aj v komentári k Ústave SR JUDr. Jána Drgonca z r. 2015 k problematike nezákonného rozhodnutia je tiež odkaz na citované uznesenie NS SR z r. 2009, k čomu doplnil, že je potrebné aplikovať princíp tzv. materiálneho právneho štátu. Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv a slobôd jednotlivca a nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný. Pre prípad úspechu žiadal priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Žalovaný prostredníctvom povereného pracovníka sa taktiež v celom rozsahu pridržiaval svojich doterajších písomných vyjadrení k veci, v ktorých podrobne ozrejmil svoj názor na danú vec. Pre prípad, že by súd považoval uplatnený nárok za dôvodný, namietol jeho výšku čo do úkonov právnej pomoci vykonaných dňa 12.11.2014, ktorý rozpis je v rozpore s ustanovením § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Pre prípad čo i len čiastočného vyhovie žalobe, žiadal, aby bola poskytnutá žalovanému minimálne mesačná lehota splatnosti, a to z dôvodu, že žalovaný podlieha zákonu o účtovníctve, ide o rozpočtovú organizáciu napojenú na rozpočet štátu a preto nie je v jeho možnostiach, aby v štandardnej lehote dokázal takýto nárok uspokojiť.

9. Neboli medzi stranami sporu sporné skutkové okolnosti, a to, že žalobca bol na základe uznesenia o vznesení obvinenia stíhaný ako obvinený pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ za skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 27.12.2013 voči poškodenej O. M. tak, ako to bližšie popísal žalobca v žalobe uvedenej pod bodom 2. Rovnako nebolo sporné, že hoci najprv prokurátorka Okresnej prokuratúry Dolný Kubín sťažnosť obvineného zo 07.04.2014 podanú prostredníctvom jeho obhajcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia zamietla ako nedôvodnú (uznesením č. k. Pv 53/14/5503-10 zo 07.05.2014), že následne toto jeho trestné stíhanie vedené pod ČVS: ORP-1141/OO DK-2013 bolo ukončené ešte v štádiu prípravného konania uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Dolný Kubín zo dňa 22.01.2015 č. k. Pv 53/14/5503-27, právoplatným 31.01.2015, ktorým zastavila jeho trestné stíhanie s odôvodnením, že skutok z hľadiska vzniknutého následku sa stal, avšak tento nenapĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ a ani iného trestného činu podľa TZ, keďže nebolo preukázané, že by zranenia poškodenej boli spôsobené zavineným konaním inej osoby. Nesporné bolo aj to, že žalobca ako obvinený si zvolil obhajcu, ktorý v prípravnom konaní vykonal viacero úkonov právnej služby, za ktoré mu obvinený uhradil vyúčtované trovy právneho zastúpenia (dokonca vo väčšom rozsahu než suma trov uplatnená v tomto spore s ohľadom na doložené príjmové pokladničné doklady z č. l. 25 a 26) a tiež, že žalobca si dal v prípravnom konaní vypracovať znalecký posudok znalcom O. H. U. na posúdenie mechanizmu vzniku zranení poškodenej, za ktorý uhradil vyúčtované znalečné vo výške 358,56 eura.

10. Spornou bola otázka právneho posúdenia, konkrétne či je daná zodpovednosť štátu podľa ZoZzŠ za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s úhradou trov právneho zastúpenia a znalečného vzniknutých v príčinnej súvislosti s vedeným trestným stíhaním voči jeho osobe po tom, ako sa voči nemu právoplatne zastavilo trestné stíhanie z dôvodu, že predmetný skutok nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu a nepreukázania, že by zradenia poškodenej boli spôsobené zavineným konaním inej osoby, teda ani konaním žalobcu. Sporové strany v danej súvislosti prezentovali dve odlišné stanoviská, z ktorých jedno „liplo“ na doslovnom jazykovom znení ust. § 6 ods. 1 ZoZzŠ (jeho gramatickom výklade) a druhé poukazovalo na prakticky stabilnú a dlhodobú judikatúru súdov vychádzajúcu z uplatnenia výkladu systematického - objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami v tejto súvislosti aj § 18 daného zákona a teleologického - vychádzajúceho zo zmyslu a

účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade ZoZzŠ ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

11. K uvedenej spornej právnej otázke, v súvislosti s ktorou sporové strany predniesli podrobnú a vyčerpávajúcu právnu argumentáciu, súd uvádza, že nevidí žiadny rozumný dôvod pre akýkoľvek odklon od doterajšej konštantnej judikatúry súdov, podrobne zdôvodnenej v žalobcom citovaných rozhodnutiach, predovšetkým v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.03.2011 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 z 18.08.2010, na ktorých znenie v podrobnostiach odkazuje. Nosnou myšlienkou týchto rozhodnutí je, že v takomto špecifickom prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania sa analogicky postupuje ako pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj keď nedošlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a to s ohľadom na účinky, ktoré vyvoláva uznesenie o zastavení trestného stíhania. Za takejto situácie nemožno lipnúť na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia vyžadovaného ust. § 6 ods. 1 ZoZzŠ, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba považovať výklad, ku ktorému možno dospieť už uvedeným systematickým a teleologickým výkladom, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia, ak následne došlo k zastaveniu trestného stíhania (alebo k vyneseniu oslobodzujúceho rozsudku), ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, ako tomu bolo v prejednávanej veci, má takéto rozhodnutie rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože jeho právoplatnosťou sa trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Zákonosť konania sa de facto posudzuje z hľadiska výsledku tohto konania. Ak zodpovednosť štátu je založená na objektívnom princípe, výklad žalovanej by viedol k absurdnej situácii, že hoci rozhodnutím príslušného orgánu štátu začalo trestné stíhanie voči žalobcovi, ktoré hoci neskončilo jeho právoplatným odsúdením, ale ešte v prípravnom konaní zastavením trestného stíhania preto, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by skutok, pre ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie, bol trestným činom a že ho mal spáchať žalobca, napriek takémuto skončení trestného konania by mal žalobca definitívne znášať náklady, ktoré žalobcovi účelne vznikli v príčinnej súvislosti s realizáciou jeho práv v trestnom konaní a jeho obhajobou predstavujúce jeho škodu, hoci mu príslušné orgány štátu v rámci vedeného trestného konania nič z toho, z čoho bol podozrivý, nepreukázali. Práve a len takým výkladom, aký je zrejmý z doterajšej judikatúry súdov, môže dôjsť k naplneniu princípu právneho štátu z materiálneho hľadiska, aby štát niesol objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojim konaním priamo zasiahli do základných práv a slobôd jednotlivca, ak v konečnom dôsledku v rámci svojho zákonom upraveného postupu sa ich prvotné podozrenie ukáže ako nedôvodné (mylné), ktorej zodpovednosti sa nemôže zbaviť.

12. Súd teda uzatvára, že základ žalobcovho nároku je daný. Tento nárok si žaloba uplatnil spôsobom predpokladaným ZoZzŠ, teda že podaniu žaloby predchádzalo v súlade s § 15 ZoZzŠ predbežné prerokovanie nároku na základe riadnej písomnej žiadosti žalobcu spĺňajúcej predpoklady stanovené v § 16 ods. 1 ZoZzŠ, u príslušného orgánu štátu, ktorým bola v danom prípade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky s poukazom na § 4 ods. 1 písm. f) ZoZzŠ, keďže prokurátor zamietol ako nedôvodnú sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia voči jeho osobe. Toto predbežné prerokovanie skončilo pre žalobcu neúspešne, keďže jeho žiadosť bola odmietnutá ako nedôvodná.

13. Uplatnený nárok na náhradu škody spadá pod dispozíciu ustanovenia § 18 ods. 1 ZoZzŠ, podľa ktorého náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré žalobcovi ako poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo (jeho) trestné stíhanie zastavené. Tento nárok ako už bolo uvedené zahŕňa jednak trovy právneho zastúpenia za úkony súvisiace s obhajobou žalobcu v predmetnom trestnom konaní - jeho štádiu prípravného konania, na celkovú výšku 1.494,37 eura včítane DPH, ktorých podrobný rozpis žalobca doložil včítane toho, že tieto trovy už svojmu obhajcovi uhradil a uhradené znalečné znalcovi vo výške 358,56 eura za znalecký posudok, ktorý si dal žalobca vypracovať v trestnom konaní a ktorý vyznel v žalobcov prospech (dôkaz potvrdzujúci jeho obhajobu), čo sa v konečnom dôsledku odzrkadlilo v spôsobe skončenia trestného konania voči nemu.

14. Z týchto nákladov ako to súd uviedol v rámci predbežného právneho posúdenia veci, bol nedôvodne vyúčtovaný jeden úkon právnej služby (vo výške 67,- eur + 8,04 eura režijný paušál + DPH) v súvislosti s úkonmi obhajcu vykonanými dňa 12.11.2014. Obhajca nedôvodne vyúčtoval žalobcovi za účasť na výsluchoch svedkov G.. M. (v čase od 8.30 - 10.00 hod.) a O.. M. (v čase od 10.00 - 10.15 hod.) dňa 12.11.2014, ktoré napriek tomu, že na seba bezprostredne nadväzovali a spolu trvali menej ako 2 hodiny, odmenu s režijným paušálom za 2 úkony, hoci s poukazom na § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky (podľa ktorého odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za účasť pri vyšetrovacích úkonoch za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín) mu s ohľadom na celkový čas trvania týchto dvoch úkonov prináležala odmena len za jeden úkon s režijným paušálom. Preto súd od inak vo zvyšnej časti správne vyčíslených trov obhajoby odpočítal sumu 90,05 eura (67,- eur + 8,04 eura + 20 % DPH), po čom dôvodne vzniknuté trovy právneho zastúpenia ako žalobcova škoda predstavujú sumu 1.404,32 eura a po pripočítaní škody vzniknutej mu vyplatením znalečného vo výške 358,56 eura predstavuje celková náhrada škody priznanú istinu 1.762,88 eura.

15. Zároveň súd s poukazom na § 517 ods. 2 v spojení s § 3 NV priznal žalobcovi zo sumy 1.762,88 eura aj uplatnený zákonný 5,05 %-ný ročný úrok z omeškania za uplatnené obdobie od 05.11.2015 (odo dňa nasledujúceho po tom ako bol žalobcovi doručený list Generálnej prokuratúry SR z 29.10.2015, ktorým bola odmietnutá žalobcova žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) až do jej zaplatenia.

16. S ohľadom na žiadosť žalovaného a ním prezentované dôvody, súd s poukazom na § 232 ods. 3 CSP ustanovil dlhšiu, a to 30-dňovú lehotu na splnenie uloženej povinnosti, plynúcu od právoplatnosti rozsudku, ktorá skutočnosť nespôsobuje žalobcovi ujmu, keďže priznaný nárok je až do svojho uspokojenia úročený úrokom z omeškania.

17. Vo zvyšnej časti súd, pokiaľ vyúčtované trovy právneho zastúpenia odporovali ust. vyhlášky s uplatneným úrokom z omeškania z nedôvodne uplatnenej sumy žalovanej istiny (ohľadne sumy 90,05 eura s 5,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 05.11.2015 až do jej zaplatenia), žalobu z dôvodov uvádzaných pod bodom 14. zamietol.

18. S ohľadom na prevažný úspech žalobcu v tomto konaní, súd s postupujúc podľa § 262 ods. 1 CSP za použitia § 255 CSP priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu zodpovedajúcom tzv. čistému úspechu žalobcu v tomto spore (žalobca mal z celkového predmetu konania predstavujúceho po vyčíslení uplatneného úroku z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku sumu 2.001,87 eura, úspech v rozsahu 95 % - ohľadne sumy 1.904,58 eura - včítane vyčísleného percentuálne priznaného úroku z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku, pričom po odpočítaní úspechu žalovaného v rozsahu zvyšných 5 % predstavuje čistý úspech žalobcu priznaných 90 %). O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.